

UŽKAZ VŠEM CHUDÝM - PENÍZE JSOU SKVĚLÁ VĚC!

Esquire

GARY OLDMAN

ZVOLTE
MUŽE ROKU
V PRESTIŽNÍ
ANKETĚ

Lehký úsměv miliardáře **Václava Dejmara**, sebeironie pivovarníka **Stanislava Bernarda**, smysl pro obchod **Anderse de la Motte** a šťastná pouť **Miroslava Ševčíka**. Až si budete chtít přičichnout k pořádnému bohatství, zeptejte se těchto pánů...

PLUS:
CARMEN, MODELKA SE ZLATÝMI VEJCI A DAVID LACHAPPELLE, KTERÝ JE Z NÍ UMÍ DOSTAT
STR. 22

KOREJSKÁ KLIKA: ZÁZRAČNÝ SYSTÉM BLAHOBÝTNÝCH OTROKÁŘŮ
STR. 68

KLENOTY Z PLECHU, POTU A PRACHU. VELKÝ KAROSÁŘ BERTONE DORAZIL PO STO LETECH DO SVÉHO CÍLE.
STR. 68

DRÍMAJÍCÍ DÍLNA VZÁCNÝCH AKVATINT
STR. 49

ONDŘEJ MALINA

AIKIDISTA A KASKADÉR, 44 LET, PRAHA

ZAZNAMENAL DALIBOR DEMEL, 28. ČERVNA 2014 / FOTO JAN PŘEROVSKÝ

> **Nejsem typ do soubojů a rvaček.** Umění, kde jdou do ringu a snaží se přeprat toho druhého – to mě nikdy nebralo. Samozřejmě je výborné to umět, ale já tu potřebu neměl.

> **Vystudoval jsem vysokou,** abych měl klid od matky, a pak jsem si mohl v pohodě dělat to svoje. Chtěla, abych měl titul, tak ho mám. Vystudoval jsem ČVUT, strojní fakultu se specializací na provoz a údržbu letadel. Takže v tom pokračuju, protože učím lidi létat a přistávat, jen v trochu jiných rychlostech.

> **Aikido mě přitahovalo** tím, že se v něm nesoutěží. Taky za tím byla mystika až tajemno a v sedmnácti na takový věci slyšíte víc. V některých publikacích o aikido se mluví o životní energii ki, kterou když ovládáte, jste neporazitelní, udržíte protivníka na zemi prstem... Pořád věřím, že to jde, ale i po těch letech, co cvičím, a setkáních s velkými světovými mistry, jsem ještě nic takhle legendárního a mystického nezažil ani neviděl. Vždy jsem o tom jenom slyšel nebo četl. Věřím, že to funguje, ale tehdy jsem byl opravdu přesvědčený, že pohnu na dálku sklenicí. Že když cvičím aikido, ovládám ki a nikdo na mě nemá. Teď si říkám, že to tam někde je, ale že toho za tohoto života nedosáhnu, a ani se o to nesnažím.

> **U filmu jsem se naučil,** že všechno musí vypadat hezky, nebezpečně a uvěřitelně, ale že to vůbec nemusí být funkční. Když jsou režisér, produkce a scenárista spokojení, všechno je v pořádku. Ale to, že někdo vystřelí pistolí za roh, nikdo neřeší.

> **Vždy mám před sebou něco,** co bych chtěl zvládnout. Nějakou metu, cíl. Teď zrovna bych chtěl zvládnout podskočené salto, tak makám a makám. To mám tedy rozdělané dlouhodobě...

> **Proměna ze žáka v učitele** přišla nečekaná, nepozvána. Jednak neměl kdo vést tréninky, ale taky jsem si uvědomil, že většina vyučovacích metod, které jsem zažil, mi nevyhovuje. Časem prostě dojdete k vlastním osobním zkušenostem, a když je v tréninku používáte, zjistíte, že bude lepší otevřít si vlastní tělocvičnu nebo někde vést svoje hodiny.

> **Rodičovství mě zásadně změnilo.** Ještě víc zjišťuju, že je milion nepodstatných věcí a že rodina a děti jsou to jediné zajímavé, jediné, na čem fakt záleží. Dřív jsem se snažil cvičit a věnovat čas aikido, teď se ho snažím věnovat hlavně rodině. Samozřejmě si plním svoje povinnosti, ale zdravé a šťastné děti jsou jedna z mála věcí, které mají v životě smysl.

> **Občas uděláte zásadní rozhodnutí,** aniž si uvědomujete, jak zásadní je.

> **Na mistry bojových umění** se dívám jako na každé jiné lidi. Kdysi jsem si myslel, že když někdo dělá bojový umění na tak vysoké úrovni, musí se na něj dát spolehnout. Že jsou to svatí, dokonalí lidé. Jenže pak jsem jednomu dělal asistenta a dočkal jsem se nemilého překvapení – nemyslel jsem si, že mistr by mohl podvádět a lhát. To pro mě znamenalo poslední ztrátu iluzí.

> **Zjistil jsem, že ve všech sportech** jsou stejné principy. Když stojíte rovně, jste uvolnění, schopní vnímat prostor víc do široka, nejste zaměřeni jen na jednu věc, zvládáte koordinaci a motoriku pohybů... Dovednosti typické pro sportovce a bojovníky na vrcholové úrovni až nápadně splývají.

> **Na ulici jsem aikido** ještě nemusel použít. Jsem relativně vysoký a taky se snažím řešit situace, ještě než vygradují do násilí.

> **Kdo chce porozumět čemukoli do hloubky,** měl by se vypravit do země zrodu. Já jsem ale v Japonsku přišel o všechny ideály. Zjistil jsem, že je to tam především byznys a že se vůbec nezabývají tím, jak učit, jak vést hodiny. Získáte stupeň a automaticky jste učitel. Ve světovém centru jsem se ptal jednoho učitele, proč jistou techniku učí právě takhle. „Protože to tak učil můj učitel.“ „A co si o tom myslíte vy osobně?“ „Můj učitel to učil takhle, takže já to učím taky takhle.“ V Asii sice udrží stejnou formu po staletí, ale vůbec nevědí, proč co dělají. A udělování mistrovských stupňů, danů, je spíš otázka byznysu, tradice a politiky. Neexistuje, aby vás vyhodili od zkoušek jako u nás. Bohužel, v Japonsku není pásek odrazem technické úrovně. Jezdím tam každý rok, hlavně ale za jedním učitelem a především za lidmi.

> **Nejlepší je, když se** technika prostě stane. Bez síly, bez námahy, bez přemýšlení, bez chtění. V aikido nebo v hokeji – ten hraju odmalička – uděláte kličku a najednou jste v jiné třetině, než si naposled pamatujete, a lidi jsou šťastný a plácají vás po ramenou.

> **Aikidoka nikam nespěchá,** prostě čeká, až něco začne. Samozřejmě si situaci hlídá, kontroluje i před konfliktem a pak využívá sílu útoku k obraně. Pokud útok nepřijde, aikidokovi to nevádí, vyhovuje mu to.

> **Cvičení je prostředek,** jak pochopit sám sebe a jak porozumět ostatním, jak se zlepšovat psychicky i fyzicky, jak se rozvíjet.

> **Důležitá je odvaha** odstříhnout se od jistoty a jít dělat, co vás baví. Já se aikidem živím od roku 1991, začal jsem hned po škole. Žádnou jistotu jsem tehdy neměl – prostě jsem tomu věřil.

Špičkový český aikidista a držitel pátého danu vede tréninky v pražském Karlíně. Podrobnosti najdete na aikidokarlín.org, a jestli máte chuť vyzkoušet japonské sebeobraně bojové umění na vlastním těle, zíněnky jsou tam měkké.

